

Oppo HA-1 & PM-3 - Páratlan páros

Oppo HA-1 és PM-3

Nagy elánnal vetette bele magát az Oppo a fejhallgatók és az őket kiszolgáló erősítők fejlesztésébe az elsősorban jó képességű lejátszóiról ismert kínai cég. A bővítés egyik oka bizonyosan az, hogy trendi lett manapság fejhallgatózni, a piacon pedig számtalan márka lesi, leste eddig is a vásárló kegyeit. Így aztán a berobbanáshoz nem elég hasonlót, de még ugyanazt sem kínálni, amit a konkurencia tud. Így született meg sík-mágneses technológia és az ezt kiszolgáló erősítőcsalád.

A HA-1 erősítő, DAC és előfok is egyben, a középső a sorban. Felette és alatta is bő háromezrezer forintnyi különbséggel található a HA-1 SE és a [HA-2](#). A HA-1 már a kicsomagoláskor is mély benyomást tett rám. Súlya, kidolgozottsága, maga a látvány a tapintással párosítva már előre vetítette, hogy nem kispályás jószág akadt a kezem ügyébe. Hatkilónyi tömegével ölni lehetne, szálcsiszolt testén baljósan csillogott az éjjeli lámpa fénye. Előlapja van vagy 1 cm vastag, a beleültetett kezelőszervek masszívan, de mégis nagy finomsággal mozognak. A középső kijelzőt akaratlanul is követi a szem, azon keresztül számtalan dolog elérhető, természetesen a leglátványosabb a digitális, két „mutató” kivezélés-jelző, esetleg a spektrum analízátor. Mivel a gyártó bőségesen megadta a készülék technikai paramétereit, csak néhány, fontosabb dologra térnék ki. Mivel a HA-1 elsődlegesen fejhallgató erősítő, mindenképp van rajta analóg bemenet, RCA és XLR formában is csatlakoztathatunk rá forráskészüléket. Ugyanilyen formában köthetjük végfokhoz is, amennyiben a „nagy” hifihez csatlakoztatnánk, mint előfok. Bizony, mert kimenete szabályozható, így előfokként is használatba vehetjük. Végül, de nem utolsósorban raktak bele egy nem is akármilyen USB-s DAC-ot, így számítógépre is köthetjük. A teszt során én is ezt a

bemenetet használtam, érdemes kicsit közelebbről megvizsgálni. A DAC részét etethetjük külső digitális forrásból is, S/PDIF vagy Toslink (optika) csatlakozókon keresztül. ESS Sabre32 9018 Reference dolgozik benne, ez egy sokoldalú, sok nívós készülékben használt konverter, hangja jellegzetesen követi azt a trendet, amely a felvételek minél részletesebb bemutatására törekszik. Ez az egység gyakorlatilag minden, napjainkban elterjedt és használt fájl formátummal boldogul, 16-tól a 32 bites felbontásig, 44,1 kHz-től a 384 kHz-es mintavételezésig, azt pedig már mondani sem kell, hogy teljes a DSD kompatibilitása is. A diszkrét elemekből felépített, tisztán A osztályban üzemelő erősítőrészt egy nagyméretű, nagykapacitású toroid trafó látja el tiszta és stabilizált energiával. A fejhallgatókkal való minél szélesebb kompatibilitásra való törekvést szolgálja az állítható gain (nyereség) funkció, amellyel nagyobb eséllyel illeszthetjük az erősítés mértékét a használt fülékhez. Ezekből 32 és 600 ohm közöttieket fogad a HA-1, 6,3-aj jack vagy XLR bemeneten. Erőben természetesen nincs hiány, csatlakozó,- és fejhallgatófajtától függően 600 és 3500 mW-al hajthat. Impozáns adatok, ha csak ennyi kellene a boldogsághoz, már abba is hagyhatnám az írást...

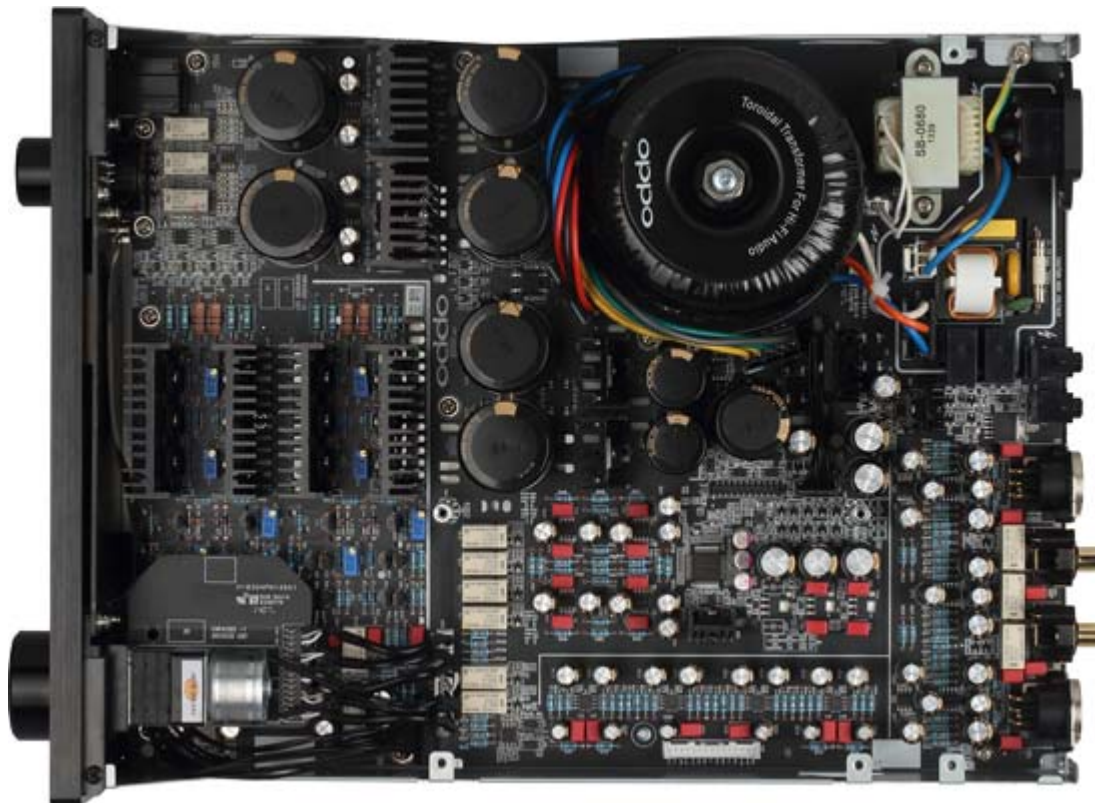
Mielőtt a meghallgatáson tapasztalt eseményekre rátérnék, szeretném ismertetni a PM-3-as Oppo fejhallgató újdonságait, hiszen a teszt második részében ő lesz a főszereplő. A PM-2-es modell már szerepelt [nálunk](#), nagyon jó benyomásokat téve Miklósrá. Abban a cikkben részletesen is írtunk a levédett síkmágneses planar technológiáról, most csak annyit, hogy a legkisebb Oppo is ugyanezen megoldást alkalmazza, csupán a névleges impedanciája (32 helyett 26 ohm), valamint a membránok mérete csökkent: 85x69 mm-es oválról 55 mm-es kerekké. Frekvenciamenete impozáns, 10 és 50.000 Hz között sugároz le. Igényes csomagolásban, zipzáros tartóban, fehér tasakkal és jó hosszú, 3 méteres aranyozott (6,3-as jack toldóval) érkezett. Súlya 320 g, ha másban nem is, ebben bizonyosan előnyt élvez a két nagyobb bátyhoz képest. A kivitele példás, a főbb pontokon valószínűtlenül lágy bőrborítást alkalmaztak, a fülkagylókat puhán öleli körbe, kizárva a külvilág átlagos (otthoni) zajait, de nem okoz süketszoba érzetet. Fém alkatrészei matt alumíniumból készültek, szintén kifogástalan megmunkálási minőségben, könnyű és egyszerű állíthatósággal. A fejpánt határozott, de nem szorító nyomásponttal ül a fejen, viselése nagyon kényelmes, nekem egy több mint háromórás zene maratonon sem kívánczolt le a fejemről. Elsőként akkor következnek a HA-1, mint DAC, a nagy rendszeren (Siltech összekötő, Supra tápkábel). A laptop konfigurációja a szokásos: Windows 8, Foobar 1.3.8, Fidelizer 6.9 és az Oppo saját meghajtóprogramja, 2.24-es verziószámmal, ASIO üzemmódban konfigurálva.

Energikus rockzenével indult a teszt, és tényleg: az AC/DC „Black in Black” (16/44,1) albuma („Hells Bells”) bombasztikus erővel tornáztatta meg a hangsugárzókat. A Sabre alapú DAC hozta a megszokott formáját, nagyon tiszta és precíz hangorkánt varázsolt a szobába. Különösen a felső tartományok megszólaltatásában jeleskedik a HA-1: energikus, nyílt, de cseppet sem szűrős magasakat rajzol elénk, igaz, ez a rajz inkább vonalrajz, mint pasztell, de annak viszont elsőrangú. „You Shook Me All Night Long”: ha lehet, itt még jobban kimutatja foga fehérjét az Oppo. Pörgős, szinte már vad, dühös bikaként adja elő ezt a nótát, pincemély basszussal, de a gitárszóló erre is rátesz egy lapáttal. Bár az énekhangot nem pont ezen a műfajon szoktam lemérni, de azért kijelenthető, hogy a vas itt is képes nagy energiák mozgósítására, Brian Johnson hangorkánja vehemensen tör előre. Rockzenén tehát igen jól teljesít a HA-1, ritmikája első osztályú. Csak kissé evezünk békésebb vizekre a következő bandával, az angol Madness-t talán nem is kell bemutatni. Régi együttesről van szó, zenei stílusuk meglehetősen változatos, én kedvelem mind a régi, mind az újabb dalaikat, ezért választottam a legutolsó lemezükről, a furcsa nevű „Oui Oui Si Si Ja Ja Da Da”-ról (16/44,1) az első két számot. „My Girl 2”: nagyon bugis, lábrázásra invitáló hangok törtek elő a hangsugárzóból, mély és erős basszus kíséretében. Igazán szórakoztató volt ennek az albumnak az interpretálása, mert a HA-1 máshogy biztosítja azt az érzést, amit az árkatória többi képviselőitől megszoktam. Nagy szerepe van ebben a Sabre processzornak, ami nem sok mindent bíz a fantáziánkra. Ez különösen az album második dalán („Never Knew Your Name”) volt érezhető, nevezhetném technokrata hangzásnak, mindenesetre kevésbé volt képes az érzelmek átvitelére. De ezzel nincs semmi baj, mert ez is egy irányzat a hifiben, megvan a befogadótábora ennek is. Az Oppo hangképe kiegyenlített, sőt, kidolgozott, egyik tartományt sem túlozza el a másik javára, ezért rá is süthetném a hosszan hallgatható pecsétet. Utoljára egy kis jazz muzsikát hallgattam a nagy rendszeren, az Oscar Peterson Trio „We Get Requests” albumát (24/192). Nem árulok el nagy titkot, ha már az elején kijelentem, hogy ez a felvétel tetszett a legjobban az Oppo tolmácsolásában. Lazán, erőlködés nélkül tálalta ezt a remek felvételt, az érzelmekre ható síkon is megpendítve húrokat. Bár a felvétel korlátai ismertek (a rögzítésre gondolok, azon belül is a zongorára), a zene visszaadása a jobbak közül való. A zongora is annyira élethű, amennyit a felvételekre varázsoltak, a bőgő pedig hátborzongatóan mélyre megy, a lemez címadó száma, a „You Look Good to Me” hallatán pedig konkrétan lúdbőrözött a hátam. És igen, ez a dal a bőgőről szól. A húrok

minden apró rezdülést, az őket simogató újjak suhanását, a rezgések elmúlását mind-mind, időben összerakva tárja elénk a HA-1. Karakterét itt is megtartja, de már-már enged a fagyos szorításból, melepszik tőle a szív. A dinamikáját nagyon eltalálták, nálam ez a tulajdonsága vitte a prímet.

Az igazán nagy dobás azonban csak most következik. Azaz következett, amikor csatlakoztattam az Oppo PM-3-as fejhallgatóját. Hát, az, hogy meglepődtem, enyhe kifejezés. A műsor a változatosság kedvéért ugyanaz volt, amiről már megosztottam a tapasztalataimat. AC/DC, „Hells Bells”, „You Shook Me All Night Long”: elképesztő, amit rockzenén művelt a páros. Azt már tapasztalatból tudom, milyen fontos a készülékek, komponensek közötti szinergia, ezt a maga teljességében megélni már nem mindennapi dolog. Az már néhány perc után nyilvánvaló lett, hogy az Oppo nem csak marketingdumát vágott le a tálaláskor, hanem csinált is valami új és frankó dolgot ezzel a síkmágneses technológiával. Olyan zenét tölt ez a páros a fülembe, hogy az első pár szám alatt nem győztem pislogni és vigyorogni. Pár fülest már hallottam, de ilyen lineáris és gyors átvitelű egységet még nem. Mintha légkalapács szabadította volna ki a zenét a rabságból, kirobbanóan energikus észidíszít mutatva meg. Úgy volt ilyen, hogy közben transzparens és levegős maradt, finomkodás nélkül, brutális energiákat szabadítva fel. Én értem és megértem, hogy ez olyan dolog, amire páran riadtan kapják most fel a fejüket, de le kellett írnom. Nekem nagyon tetszett ez az újfajta hangzás, tettem is fel a következő AC/DC lemezt, a „Thunderstruck”-ot. Mivel is jellemezhetném? Atomvillanás jobbról. Emlékeznek a harci helikopteres nem hivatalos videoklipre? Az egyik Apache-ot én vezettem. Na, jó, nem is. De a PM-3-al a fejemen azt gondoltam, hogy én vezetem. Akkor jött be a fiam, kicsit furán nézett rám. Aztán elkérte a fülest. Nagy kedvence az AC/DC én pedig szívesen adtam át, már csak azért is, hogy lássam őt is vigyorogni. Mondanom sem kell, neki is nagyon tetszett, sőt, rögtönöztünk egy hármast, két japán fejhallgatót is bevonva. Nem volt kérdés, hogy a PM-3 toronymagasan kimagaslott. Ekkor már levontam a következtetést, hogy a HA-1 annak a legjobb, aminek szánták: fejhallgató erősítőnek, különösen egy Oppo fülessel. A zenélést a Madness-el folytattam: sokkal kifinomultabb és összerakottabb volt a zene, mint a nagy rendszeren. A PM-3 egy igen jó felbontású eszköz, nagyon erős, tiszta és mély energiákat mozgat meg. A felvételek minden szeletét képes kibontani, a hangszerek között tér van és levegő, de úgy ám, hogy közben a tömege mindvégig jelen van. A Madness zenéjének tolmácsolásában jól jött az az extra elevenség, amit ez a páros nyújtott, aznap éjjel bő három órán keresztül hallgattam zenét. Az Oscar Peterson Trio játéka megdöbbentően valóságosnak hangzott éjjel 11-kor. Ott voltak mind a hárman, hangok és érzések keringtek körülöttem, a tér pedig, amit a füles rajzolt, fantasztikus volt. A bőgőt konkrétan még soha nem hallottam ennyire tisztának és mélynek, a cineket pedig ennyire üdének. El is gondolkodtam, vajon ha a legkisebb füles ilyen jó, ugyan milyen lehet a két nagyobbik?

Én rendszerként képzelem el a HA-1-et és hozzá valamelyik PM fejhallgatót. Külön-külön nem képesek arra, amit a teszt során tapasztaltam. A kiválóan megépített HA-1 hozza ki az állatot ebből az újító fülesből, a tradicionális fejhallgató gyártók pedig biztosan ízekre szedték már a laborban a PM sorozat planar membránjait. Van is okuk az aggodalomra...

Forgalmazó: **Audio Centrum**